

ДА ПРИЕМЕШ СВЯТИЯТ ДУХ

Дейвид Уилкерсън
13 Септември 2004

“Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила“ (2 Петрово 1:3).

В продължение на години твърдя, че съм изпълнен с Духа. Свидетелствал съм, че съм кръстен в Духа. Проповядвал съм, че Святия Дух ми дава сила да свидетелствам, и че ме освещава. Молил съм се в Духа, говорил съм в Духа, ходил съм в Духа и съм чувал гласа Му. Наистина вярвам, че Святия Дух е Божиата сила.

Мога да ви заведа на мястото, където бях изпълнен с Духа, когато бях осем годишен. Все още помня сълзите и сърдечния си вик към Господ. Спомням си невероятното видение от Христос, което имах. Спомням си и страстта за Исус, която дойде в резултат на това преживяване. Оттогава нататък Святия Дух стана мой Приятел и Утешител.

Чел съм всичко, което Библията казва за Святия Дух – от Битие до Откровение. Проповядвал съм за Петдесетница, за необходимостта да бъдем изпълнени с Духа, за това, че телата ни са храмове на Духа. Вярвам и, че Духа е говорил чрез мен на църквата Си.

Въпреки това, наскоро установих, че се моля: „Господи, наистина ли съм приел Святия Ти Дух? Наистина ли познавам невероятната сила, която живее в мен? Или Духа е само доктрина за мен? Пренебрегвам ли Го по някакъв начин? Моля ли Го да направи в мен това, за което дойде? Все още ли поемам и върша със собствените си сили неща, които Той дойде да направи за мен?“

Истината е, че можеш да притежаваш нещо много стойностно, а да не знаеш и да не си в състояние да му се радваш, защото не знаеш колко е ценно.

Има една история за фермер, който през целия си живот работил в малката си ферма. Той обработвал каменистата земя в продължение на десетилетия, живял бедно и накрая умрял нещастен. След смъртта му, фермата наследил неговия син. Един ден, докато прекопавал, той намерил злато. Проверил и му казали, че е чисто злато. Младият мъж скоро открил, че фермата била пълна със злато. Той моментално забогатял, но това богатство било непознато за баща му, въпреки, че било в земята през целия му живот.

Така е и със Святия Дух. Много от нас живеем в невежество за онова, което имаме, за силата, която е в нас. Някои християни живеят целия си живот, мислейки си, че имат Святия Дух, а всъщност не са Го приели изцяло. Той не е извършил в тях вечното дело, за което е бил пратен.

Тук не говоря за проявления. Някои християни често търсят Духа, само когато имат проблеми или искат Той да им се открие. Те се надяват, че ще слезе и ще премахне проблемите им, но Петър казва, че нещата със Святия Дух не стоят по този начин. Според него, ние имаме съкровище в нас: „Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е необходимо за живота и за благочестието“ (2 Петрово 1:3, курсивът е мой).

Йоан Кръстител каза на фарисеите край река Йордан: „Аз кръщавам с вода, но сред вас стои Един, когото вие не познавате“ (Йоан 1:26). Онези религиозни лидери видяха Исус в плът и Го чуха да говори, но не разбраха кой е. Не познаваха силата и славата Му.

Исус попита ученика Си Филип същото нещо: „Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе?“ (14:9). Искам да те попитам нещо подобно: откога свидетелстваш, че си изпълнен със Святия Дух? Възможно ли е Духа да те попита същото, което Господ попита Филип: „С теб съм всичките тези години, и още ли не ме познаваш?“

Понякога се чудя дали християните днес не се сравняват с вярващите от времето на Павел.

Нещо като че ли липсва в църквата днес. Всички ние знаем, че християните от първи век преживяха голяма скръб - жестоки изпитания, тежки времена, животозастрашаващи преследвания, но не се пречупиха от това напрежение.

Павел казва, че църквата в Солун е изгубила къщите и собствеността си, всичко което са притежавали. Въпреки това, онези вярващи не бяха съсипани от преживяното. Той отдава силата им на силата на Святия Дух: „Нашето благовестие не дойде до вас само с думи, но също и със сила, със Святия Дух и с голяма увереност... И вие станяхте подражатели на нас и на Господа, като приехте словото сред много скръб с радостта на Святия Дух“ (1 Солунци 1:5-6).

След това Павел описва свидетелството, което дойде от това, че понесоха всичко с радост: „Така че станяхте пример на всички вярващи в Македония и Ахая. Защото от вас се прогласи Господното слово не само в Македония и Ахая, но за вашата вяра в Бога се разчу навсякъде“ (1:7-8).

Тези вярващи са били „много измъчени“, но въпреки това са имали истинска радост. Те бяха преживели трудности и страдания като никоя друга църква по онова време. Живеели са под натиск, който ти и аз не можем дори да си представим. Браковете им със сигурност са били подложени на изпитание в тези трудни времена. Дяволът трябва да се е изправил срещу онези семейства, когато са били най-слаби, а проблемите им най-големи.

Но пасторите и светиите в онази църква не са се предали. Не са се оплаквали заради обстоятелствата и не са се усъмнили в Божието изпитание. Вместо това, в тялото от вярващи е имало радост, и Павел им казва: „За вас се говори по целия свят! Радостта ви по време на трудностите изуми и докосна другите вярващи от близо и далеч.“

Тези вярващи наистина бяха приели Святия Дух. Чудя се какво знаеха те за силата Му, което толкова малко вярващи днес изглежда знаят? Какво ни липсва? Къде е радостта на Святия Дух при нашите изпитания и скръб?

Никога в църковната история не е имало толкова много обезкуражени вярващи.

През всичките ми години в служение, никога не съм виждал толкова много скърбящи вярващи. Никога не е имало време като това, в което семействата да са преживявали финансови кризи, да са се борили да оцелеят, да са се отчайвали заради непокорните си деца.

В този момент по целия свят пастори се отчайват. Те са изтощени от тежкия си труд и обезкуражени, че виждат толкова малко плод. Съпругите и семействата им са съкрушени. Във всяка държава стотици пастори напускат служението си. Лидерът на една голяма петдесятна деноминация ми каза наскоро: „Пастори напускат къде ли не, а църквите масово затварят врати.“

Ето едно типично писмо, каквото получаваме от служителите: „Аз съм пастор на сравнително голяма църква, но работата ми е толкова незадоволителна, толкова обезкуражителна. Копнея да видя да се случва нещо – някакъв вид пробив. Не знам защо съм толкова нетърпелив, дори не знам какво искам да видя, но трябва да има нещо повече от това. Пропускам ли нещо?“

Синът ми, Гари и аз пътуваме из целия свят и провеждаме събрания за пасторите и съпругите им, но където и да отидем, ние виждаме епидемия от отчаяние. Повечето пастори в бедните страни трябва да работят светска работа, за да се издържат. Има много малко пари или пък въобще няма такива за семействата им, а дори и за служението. А мизерията им се задълбочава.

През последните няколко месеца наш тим се срещна с пастори от много бедни държави. На една от срещите дойдоха служители от няколко деноминации. Няколко минути след като започна видео презентацията ни, тези мъже започнаха да плачат. Гледката разплака и нас. Съкрушените пастори обясниха: „Толкова сме обезкуражени. Работим толкова сериозно, а виждаме толкова малко резултати. Нямаме пари. Дори брат Дейв да дойде да говори в страната ни, няма да можем да си позволим да пътуваме до мястото на събранията. Дори не можем да посрещнем нуждите на семействата си, а работата ни е толкова тежка и изморителна. Свидетели сме на много самоубийства, най-вече сред младите. Чувстваме се така изоставени.“

Служението ни наема автобуси, така че тези служители да могат да идват на събранията ни, но много от тях са толкова бедни, че не могат да си позволят хотел, така че спят навън в палатки. Миналата година в ЮАР един човек пропътувал десет часа път, за да дойде на събранието ни. Той нямаше пари за билета за връщане, така че нашия тим се моли и беше

воден да му даде 1000 долара. Когато той чу, се разплака. „Това е заплатата ми за една година“ - каза ни той.

В Америка най-големия проблем е стреса. Съществува голям страх от бъдещето, за работата, за сигурността. Някои семейства са на ръба да изгубят всичко. Това причинява стрес и на работното място и вкъщи, а хората се отчайват все повече.

Като пастор, за мен е абсолютно съкрушително да гледам толкова много затруднени християни. Бащи и съпрузи се покваряват, защото нямат работа или получават много малка заплата. Те не могат да издържат семействата си и затъват в дългове. Много възрастни хора се гърчат от болка, защото не могат да платят лекарствата си. Правителството не може да реши проблемите им. Политиците дават само празни обещания.

Когато разглеждаме всички тези нужди, всички тези притискащи изпитания, ние сме заставени да се молим. Ден след ден викаме към Бог: „Господи, какво послание да предложим? Какво да проповядваме, за да донесем изцеление и кураж на измъчените вярващи?“ Ние чувстваме ужасната им болка, но знаем, че не можем да им предложим само изтъркани фрази. Отказваме да проповядваме плиткото послание на човешко съчувствие от рода на: „Не се отчайвай. Слънцето скоро ще изгрее.“

Не, те се нуждаят от нещо повече от съжаление и насърчение. Божието Слово трябва да дойде и и да им даде сила да устоят на всяка атака и изпитание.

Това не е посланието, което започнах да проповядвам.

Когато видях скърбите, отчаянието и страданията, аз си помислих: „Всичко това е поради сатанинска атака.“ Веднага започнах да работя над послание, озаглавено „Войната на светиите“.

В Откровение ние виждаме Сатана да дава сила на нещо, наречено „звяра“. „И му се даде да воюва против светиите и да ги победи; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация“ (Откровение 13:7).

Като събрах тези думи - „Сила да воюва...против светиите...и да ги победи“, си казах: „Това е. Ето защо Божиите хора са толкова измъчени в момента. Това е силата на звяра. Той е зад цялото това нещастие, проблеми в семействата и брака. Полудял дракон дава сила на безбожните правителства. Лидерите ни са манипулирани от безбожни коалиции и групи със специални интереси. Дяволът налага своя дневен ред в обществото ни.“

Това е открита война срещу Божиите избрани. Става въпрос за това, че побеснелия враг побеждава вярата на светиите, карайки ги да губят доверието си в Бог. Множества вярващи са станали инертни във вярата си, а други вече са победени. Вярата им е съкрушена. Толкова са били обезкуражени, че накрая са се предали.

Гледайки какво се случва в страната ни, не мога да отрека – дяволът е избълвал от устата си потоп от беззаконие. Изсипал е потоп от скръб върху Божия народ и мнозина са отнесени от него.“

Исус говори за „часа на властта“, който ще настъпи за управителите на тъмнината. Когато Го отвеждаха от Гетсимания, той каза на онези, които Го заловиха: „Но сега е вашият час и властта на тъмнината“ (Лука 22:53). Гръцката дума за „час“ тук означава „кратък период“. В часа на тъмнината звяра щеше да победи Петър за кратко. Христос го беше предупредил: „Сатана ще се изправи срещу теб, за да те пресее и да те изпита.“

Но ето въпроса, който всъщност Исус зададе: „Да, ще настъпи часа на тъмнината, не само за Израел, но и за целия свят. Тогава Аз няма да съм тук, но Духът ми ще бъде. Аз Го изпращам, за да ви подкрепя във всяко изпитание. Той ще живее в сърцата на всички, които вярват в Мен. Ще продължите ли да вярвате, когато дойде този час на тъмнината?“

Сега виждаме началото на последния час на тъмнината на Сатана.

И Данаил, и Откровение ни предупреждават за този час на плътна тъмнина, който ще покрие цялата земя и за кратко ще изглежда така, сякаш Сатана печели на всички фронтове.

Дори и в момента съществуват белези за подобна тъмнина: нацията ни изглежда навлиза в хаос. Телевизията и интернет бълват мръсотия в домовете на хората. Институциите, които подкрепяха обществото ни, се рушат и падат. Помислете за скорошния дебат по въпроса за закона за брака между мъжа и жената. Изглежда ада е спечелил победа на този фронт, отхвърляйки всякакви морални задръжки.

Най-жалкото е, че Сатана изглежда е съборил църквата. Той е хвърлил дух на смърт над Божия дом и множествата викат: „Не мога да намеря църква, където да действа Духа. Накъдето и да се обърна, няма огън, няма изобличение. Мъртва е.“

Може да кажеш: „Брат Дейв, правиш нещата да звучат толкова отчайващи. Всичко изглежда толкова обезкуражаващо.“ Но истината е, че на Сатана му е дадено само малко време и затова изкарва всичко възможно от ада.

Но Бог предвиди всичко това. Той не е изненадан от никое зло, което виждаме в момента. Не, Той има план за хората Си, който направи преди Сътворението. И не е просто план за оцеляване, а за победа.

Само едно нещо побеждава и разсейва тъмнината, и това е светлината. Исаия заяви: „Народът, който ходи в тъмнина, видя голяма светлина“ (Исаия 9:2). Йоан заяви същото: „И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана“ (Йоан 1:5).

Светлината изобразява разбиране. Когато кажем: „Виждам светлина“, ние казваме: „Сега разбирам“. Виждате ли какво казва Библията? Господ ще отвори очите ни, не за да видим дявола, който побеждава, а за да приемем ново откровение. Нашият Бог е изпратил Святия

Дух, Чиято сила е по-голяма от всички сили на ада: „Този, който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света“ (1 Йоан 4:4).

В Откровение четем, че ада бълва скакалци и скорпиони, които притежават голяма сила. Четем за дракон, зверове, рогати създания, както и за идващия Антихрист, но не знаем какво е значението на всички тези същества. Истината е, че не трябва да го знаем. Не трябва да се притесняваме за Антихриста или за белега на звяра.

Виждате ли, в нас живее Духа на Всемогъщия Бог и Неговия Месия. Павел твърди, че силата на Святия Дух работи в нас, т.е Святия Дух живее в нас във всеки един момент.

Как работи в нас Духа в трудни времена? Силата Му се освобождава само, когато Го приемем като такъв, който носи бремето ни. Святия Дух ни беше даден точно с такава цел – да носи грижите и притесненията ни. Как можем да кажем, че сме Го приели, след като не сме Му предали бремето си?

Помислете: Святия Дух не се е изолирал в слава, но е тук, живее в нас и нетърпеливо чака да поеме контрола във всяка ситуация от живота ни, включително и скръбта ни. Така че, ако продължим да се страхуваме, да се отчайваме, да се съмняваме, да потъваме в безпокойство, значи не сме Го приели като наш Утешител, Помощник, Водач, Избавител и Сила.

Може да възразиш: „Святия Дух беше изпратен да ни направи свидетели на Христос.“ Това е така, но какво означава свидетели? Само да кажем на хората за Исус? Само да цитираме Библията? Само да се молим за хората? Всичко това е част от свидетелството ни, но не е всичко.

Не, свидетел пред света е християнин, който е предал цялото си бreme на Святия Дух. Както солунците, този вярващ вижда съкрушителни проблеми навсякъде, но въпреки това притежава Господната радост. Той вярва на Божия Дух за това, че ще бъде утешен и изведен от скръбта си и има мощно свидетелство пред изгубения свят, защото притежава радост, независимо, че е заобиколен от тъмнина. Животът му казва на света: „Този човек е видял светлината.“

Такъв християнин наистина е „приел“ Святия Дух, защото е позволил Той да му даде всичко, от което се нуждае, за да победи. Унилия вярващ не е свидетелство.

Помислете за примера в живота на Павел. Този велик апостол говореше за това, че е приел „смъртна присъда“ в себе си: „но ние самите бяхме приели смъртната присъда в себе си, за да не се уповаваме на себе си, а на Бога, който възкресява мъртвите“ (2 Коринтяни 1:9). Той обяснява: „Бяхме подтиснати, обременени повече отколкото имахме сили да понесем. Дори се отчаяхме за живота си. Бяхме буквално изгубени, без никакъв начин да избягаме.“

Когато Павел видя тежката си ситуация – скърби, проблеми, глад, преследване, студ, голота, затвор, трън в плътта, грижи за църквата, заговори и опити да го убият – отговорът му беше: „Това е края. Няма как да се измъкна. По човешки казано, има само един вариант – смъртта. Единствения изход от това изпитание е да умра и да бъда с Исус.“

Възлюбени, Бог позволи да се случи всяко едно от изпитанията на Павел и накара апостола да не разчита на себе си, а изцяло да вярва на Святия Дух да го освободи. Библията казва: „като надвиете на всичко, да устоите“ (Ефесяни 6:13). Всъщност ни се казва: „Изразходвали сте всичките си човешки усилия. Опитали сте се да разрешите проблемите си и сте на края на силите си. Сега оставете на Бог да направи всичко. Той ще ви освободи чрез Духа, Който живее във вас.“

Павел говори за нещо повече от пасивни въздишки: „О, ще вярвам на Бог за това“, Той говори за това да си толкова безпомощен и примирен, че да можеш да разчиташ само на „Бог, Който възкресява от мъртвите“ (2 Коринтяни 1:9). Неговото заключение беше: „Само Бог може да ме освободи от тази безнадеждна, „смъртна“ ситуация. Само Неговия Дух може да прокара напълно нов път за освобождение.“

Павел упова на силата на Духа и Бог го освободи.

„И Той ни избави от толкоз близка смърт, и още избавя, и надяваме се на Него, че пак ще ни избави“ (2 Коринтяни 1:10). Какво невероятно твърдение. Павел казва: „Духът ме освободи от безнадеждна ситуация. Той ме освобождава и сега, и ще продължи да ме освобождава във всичките ми несгоди.“

Нека обобща всичко: приемането на Святия Дух не се изявява по емоционален начин. (Въпреки, че аз вярвам, че има проявления на Духа.) Това, за което говоря, е приемането на Духа чрез тихо, непрестанно растящо познание. Да Го приемеш, означава да имаш непрестанно растящо познание за освобождаваща Му сила, за това как Той носи бремето ти, как снабдява нуждите ти.

Повтарям думите на Петър: „Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила“ (2 Петрово 1:3). Според Петър, Божествената сила на Духа не идва с проявление. Той първо идва „чрез познаването на Този, който ни е призовал“.

„Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат“ (Йоан 1:16). Още повече, че Святия Дух не е напълно приет докато не е поел пълния контрол. Не сме Го приели, ако не сме Му дали пълнен контрол над живота си. Трябва изцяло да се предадем на грижите Му.

Нека ви дам един пример. В Битие 19 глава виждаме Лот и семейството му в ужасна криза. Скоро Содом щеше да бъде сполетян от наказание, а Бог беше изпратил ангелите Си да ги освободят. Лот отвори дома си за Господните посланици и те влязоха вътре. Те имаха сила от небето да спасят цялото семейство, но не бяха приети.

Виждате ли, жената на Лот не можеше да промени начина си на живот. Докато слушаше как ангелите подканяха мъжа ѝ да напусне Содом, тя трябваше да си е мислила: „Не искам да оставя хубавата си къща, мебелите, всичките си приятели. Това със сигурност не е Божията воля. Ще се моля Бог да отложи наказанието. Той трябва да направи чудо за мен.“

Накрая ангелите трябваше насилно да изкарат Лот и семейството му от Содом. Божия план през цялото време беше да ги спаси чрез бягството от града. Той щеше да ги храни и облича, да се грижи за тях, но, както всички знаем, жената на Лот се обърна назад и умря, превръщайки се в стълб от сол.

Посланието на ангелите беше ясно: „Ако искаш Бог да управлява живота ти, тогава трябва да му го предадеш. Ако искаш Той да те освободи, трябва да изоставиш собствените си планове и да си готов да тръгнеш по Неговия път“. Накратко, Светия Дух не използва силата Си, за да освободи хора, които се съмняват. Неверието пречи на работата Му. Ние трябва да сме готови да Му позволим да промени живота ни, ако това е изборът от Бог път за освобождението ни.

По мое мнение, много вярващи днес не са преживели освобождение, защото се държат за собствените си планове. Питам те: готов ли си да позволиш на Светия Дух да те води? Не си Го приел, ако не си Му предал цялото си бреме. Призовавам те да отидеш да се молиш и назовеш всяка криза, пред която си изправен: „Ето, Свети Дух, предавам тази ситуация на Теб, и вярвам, че силата Ти живее в мен. Няма да проспя този проблем. Предавам ти го.“ След това – вярвай!

Просто трябва да отместиш поглед от състоянието си. Да, тъмнината е навсякъде около нас, но ти си видял светлината. Готов ли си да вярваш на Господ за своето освобождение? Вярвай в Словото, което Той ти е дал: „Който ни избави от толкова близка смърт и още избавя и на когото се надяваме, че пак ще ни избавя“ (2 Коринтяни 1:10).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2004 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Receiving the Holy Spirit / Да приемеш Светият Дух](#)